

ΣΤΡΟΦΕΣ ΑΠΟ ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΩΝ "ΓΥΡΙΣΜΩΝ"

Τοῦ Ἀριστοῦ Καμπάνη, ἀφιέρωμα

Τὰ μυστικά τοῦ τραγουδιοῦ μοῦ τᾶμαθες ἐσύ,
Τῆς δύσης, ὦ Μεσολογγίτικο κρασί!
Κι' ἀνάβρου, ἐκεῖ στὸν πλάτανο τὸν ἀψηλὸ ἀπὸ κάτου,
Κι' ὁ ἀρματωμένος ὁ Ζυγὸς μὲ τὴν κορμοστασιά του,
Κ' ἡ χρυσαφιὰ ἢ Βυράσοβυ, καθρεφτισμένη ὡς μένει,
Στὴ θάλασσα τριγύρου.

II

Τὰ μυστικά τοῦ τραγουδιοῦ μοῦ τᾶμαθες, ἐσύ,
Ὡ ἀξέχαστή μου θύμησι!
Βασιλικὲ τοῦ παραθύρου,
Ματάκια ποῦ προσμένετε καθάλα νὰ περάσω,
Κ' ἐπὶ πελεκημένο δάσο,
Λειβάδι πατρικά μου ἐσεῖς! κ' ἀπὸ τὴ ράχη ἀπάνου,
Τερπνὴ φλογέρα τοῦ τσοπάνου.

III

Ἄπ' τὴν ἀριμίρα τῶν φυκιῶν, ἀρραβωνιαστικὲς ἀψές,
Ὡ μελαηρές! τῶν καρβοκυρναίων,
Μοῦ φαίνεται πῶς εἶναι ἐψές,
Ποῦ σὰν κολῶνες ἐφαντάζετε ναῶν ἀρχαίων,
Στὲς θύρες καὶ στὰ λιακωτὰ τ' ἄλλο δεῖλι,
Τὸ χέρι βάζοντας ἀντὶλι,
Τὸ ἀγαπητὸ πλειούμενο τοῦ γυρισμοῦ νὰ ξεχωρεῖστε.

III

Καὶ σεῖς ὅπου πηγαίνετε νὰ ντύστε,
Νάνθοστολεῖστε, νὰ μοιρολογεῖστε,
Μυροφοροῦσες μυρομυρτυλοῦσες,
Στ' ἄχαρο μέσα σπῆτι ἕνα νεκρό,
— Μικρὴ καρδιά μου τότε πῶς βυστοῦσες! —
Τὸ θρηῖνο μ' ἐποτιζετε, ἱερὸ
Τοῦ σίχου ἀνάμυ.

V

Καὶ σὸ πινόριμυ καὶ θύμι
Τοῦ κάμπου, μὲ τὰ στάχυα τὰ ξαθιά,
Μὲ τὸ ρουμπίνι τὸ αἶμα σ' ἀνατρίχιμυ
Τῆς παπαρούνας, μὲ τ' ἀμπέλια, ὦ ἀργατιά!
Στὰ κισριμπάρια ροζακιά καὶ σ' ἀητονόχιμυ,
Χοροὶ καὶ γέλοια, πανηγύρια ἔξοχικά,
Ποδιές, γιουρντάνια, φρέδια τὰ μυλλιά σας,
Μελαγουζές τὰ χεῖλια τὰ γλυκά, —
Καὶ σεῖς τὸ νοῦ τὸν παιδικὸ στὴν ἀγκυλιά σας.

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

ΕΙΡΗΝΗΣ Π. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΙΔΕΟΠΛΑΣΤΗΣ (*)

Κι' ἔλα γύρω μου ἔχαμογέλασάν μὲ τὴν ἴδια
γαλήνη.

Γ'.

Κι' οὔτε ἐνούχτωσε πιά.
Δροσάτα τὰ λουλούδια μὲ κρατᾶν σὲ αἰώνιαν
ἀνάπαυσι. . .

Καὶ τὰ πουλιὰ διαβαίνοντας μὲ δροσιζοῦν μὲ
τὰ φτέρηνα, μεταξωτὰ τους ριπίδια. . .

Ἡ φωτιές ἀνάθουν στὸν οὐρανὸ σὰ μαγικὸ πυ-
ροτέχνημα. . .

Κ' ἡ σπιθες του ἐνώνονται σὲ ρόδινο καταρ-
ράκτη ποῦ σπάζει στὰ πόδια μου. . .

Τι ὠραία! . . .

Ἡ στάλες μὲ ραντίζουν φέρνοντάς μου θεϊκὰ
χαιρετίσματα. . .

Τὰ ρόδα τῶν ἀνατολῶν κρεμᾶν ὡς τὰ χεῖλη
μου. . . καὶ τὰ φιλῶ, καὶ τὰ φιλῶ. . .

Καὶ τὸ ἄρωμα μὲ ἀνασταίνει περισσότερο. . .

Ὡ, κανεῖς δὲν μπορεῖ νὰ αἰσθανθῇ τὴν ἡμέρα,
ἂν πρῶτα δὲν περάσῃ τὴ νύχτα τῆς ζωῆς. . .

Ὁ χρόνος σταμάτησε κι' ὁ θρηῖνος δὲν μὲ φθά-
νει. . .

Γύρω μου ἀπλώθηκαν κατὰ χρυσοκλωστές,
τὰ μαλλιά τοῦ ἡλιου κυματιστά, ποῦ τ' ἀκολουθῶ
καὶ ταξιδεύουμε παράξενα. . .

Τὸ κύμα δυναμώνει, γίνεται πῶς ψηλὸ, καὶ στῆς
φιοτιές του ξαπλωμένους, γράφουμε μαζὺ τῆς θεῶρα-
τες καμπύλες τῶν οὐρανῶν. . .

Γύρω μου ἀντικρύζω μάτια σὰν τὰ δικά μου. . .
Ὅπως τὰ εἶδα μιὰ φορὰ σ' ἕνα καθρέφτη ἡσυχων
νερῶν. . . Ὅλος ὁ κόσμος δανείστηκε τὰ μάτια μου
καὶ τὰ πουλιὰ πατίζονται στὴν ψυχὴ μου. . .

Γιατὶ ἔδωσα τὴν ψυχὴ μου γιὰ πηγὴ, νὰ πί-
νουν, νὰ πίνουν τὰ πετούμενα καὶ νὰ μὴ στερεῦθῃ
ποτέ. . .

Γιατὶ ἔδωσα τὸ αἷμά μου, νὰ βράφονται μ' αὐτὸ
τὰ λουλούδια μυστικά καὶ νὰ μὴ ξεθωριάξουν ποτέ. . .

Γιατὶ ἔδωκα τὰ μάτια μου, νὰ παίρνῃ φῶς ὁ
ἐρίζοντας καὶ νὰ μὴ βραδυάξῃ ποτέ. . .

Γιατὶ ἔδωκα τὸ πάθος μου, ν' ἀγαπιῶνται τὰ
πλάσματα κι' ὁ ἐρωτὰς τους νὰ μὴ πεθαίνῃ ποτέ. . .

Γιατὶ ἔδωκα τὴν σκέψι μου, νὰ ἀνανεώνεται
μ' αὐτὴν κάθε μέρα τὸ Σύμπαν, καὶ οἱ ὀθυσιασμένοι
νὰ μὴ μετανοήσουν ποτέ. . .

Τ Ε Λ Ο Σ

(*) Κοίταξε ἀριθ. 519, 520, 521, 522, 523, 524, καὶ 525.